

Publicerad 2010-08-23 20:39 av Baystream

Hon; febrig av orättfärdig svartsjuka

De skavde. De pirrade, rev, sved och kliade. Hon gjorde sitt bästa för att inte känna efter. Precis som ett irriterande myggbett, ju mer man rörde vid det – ju värre blev det. Det kliade och hon försökte att inte peta på bettet.

Tankarna.

Ju mer hon tänkte dem, ju mer kliade de. För var gång hon lyssnade, desto mer plats tog de. Vad som hade börjat som en tystlåten viskning, knappt hörbar, var nu ett ekande skrik. Ett ofantligt oljud som bara blev större och större. Som om någon hade klämt in en hockeytuta i hennes öra och tryckaren hade hakat upp sig. Tjöt hela tiden, varje sekund, utan avbrott. Ingen vila. None stop.

De rev och de skavde.

Hon försökte verkligen att inte tänka dem.

Ansträngde sig för att inte tänka på hennes långa bruna hår. Gjorde alltför att inte tänka på hans arm runt hennes midja. Hon bemödade sig i hög grad för att inte tänka på att alla de kort han hade varit med på, hade hon stått vid hans sida.

Likt ett satans myggbett.

Hon ogillade det själv. Misstänksamheten. Hon var inte sådan, det gick emot allt hon trodde på. Som hon hade skakat på huvudet åt andra människors oförnuft. Deras vanvett. Nu gjorde hon det själv. Hon antydde saker, saker hon visste inte var sanna. Men hon antydde dem likväl. Målade hans händer svarta utav onda gärningar, och hon gjorde det så pass trovärdigt – att det kunde vara sant. För de kunde ju ha gjort det, inträffat med armen runt hennes midja när kameran inte...

Hon slöt ögonen och svalde. Det kunde inte hjälpas. Hon kände sig dum, hon kände sig fånig, hon kände sig orättvis men det kunde inte hjälpas. De fanns där, och de lämnade henne inte ifred.

Tankarna.

Hon ville fråga. Lyfta luren, slå numret och fråga. Stilla sin egen orättfärdiga osäkerhet.

Men tänk om hon hade fel? Hon skulle ångra sig, hon skulle skämmas. Ett åtlöje. Han skulle bli besviken, ja kanske till och med arg. Hon stod inte ut med tanken.

Tänk om hon hade rätt?

Lyfta luren, slå numret och fråga, rakt ut kan jag lita på dig. Han visste ju att hon hade sett bilderna, varför

sa han ingenting. Var han rädd?

Ja hon var galen, höll inte på att bli – hon var galen. Det var ett faktum.

Och det kliade, hela jävla tiden.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baystream med Poeter.se id #29457 innehar upphovsrätten